

Varför rysk människojakt?

Det ryska konsulatet i New York infångar och inspärrar en rysk kvinna, som lyckats fly ur det ryska statsfängelset med dess 180 miljoner fångar. Då kvinnan genom ett dödshopp når friheten förklarar att hon bortrövats av den amerikanska polisen, och som protest stängs de ryska konsulatet i USA. Liknande händelser har vi fått uppleva i Sverige. Unga pojkar lockas ombord på ryska båtar för att sändas tillbaka till sitt förryskade hemland. En ung flicka hetsas så systematiskt av de ryska legations-tjänstemännen att hon knappast vågar lämna sin bostad i Sverige. Svenskarna protesterar, liksom amerikanerna, men utan resultat; svaret blir en härva av uppenbara lögnar och orimliga beskyllningar från rysk sida.

De svenska kommunisterna finner, precis som de amerikanska, allt detta i sin ordning. Stalin har alltid rätt. Att en rad länder i Mellan- och Östeuropa trots de mest högtidliga löften inlemmats i den ryska staten är för dessa förrädderiets rekryter en god sak, det innebär en frigörelse. Att den svenska regeringen utlämnar förtvivlade balter till den ryska polisen är lika bra — en frigörelse. Till och med människojakten på enskilda personer försvaras av uppmantras, ty var och en som kommer under ryskt välde blir fri. En rysk erövring av Sverige skulle i själva verket i deras ögon inte vara någon erövring, det skulle vara en befrielse.

Andras reaktion är slapp. En del är för slöa för att oroas av människojakt i Stockholm då jakten inte gäller dem själva. En del är påverkade av den systematiska uppfostran i okänslighet som politiker och pressorgan givit dem. För fem år sedan uppmanades de att inte bry sig om de tyska övergreppen gentemot Sverige; en av våra nuvarande ministrar betonade att tågen med tyska

soldater inte borde väcka oro, eftersom de gick om nätterna — det var ett uttalande med principiell räckvidd. För blott ett par år sedan fick de av utrikesministern höra att den ryska erövringen av de baltiska staterna borde tas med jämmod. Staterna var ju små — borde de inte då komma under en större makt? —, de hade haft för många partier — var det då inte bra med ett garanterat enpartisystem? —, deras demokrati var tvivelaktig — borde de inte då komma under det ryska styret? Otaliga yttranden och inlägg av samma slag, obesvärat uttalade eller nedskrivna av opinionens ledare, har gjort likgiltigheten inför ohyggliga händelser ursäktlig och rent av korrekt.

Men de flesta lär likväl bli upprörda. Så långt har vi inte kommit i andlig neutralitet att en utländsk regims förföljelser på svensk mark godtas utanför den femte kolonnens krets. Till oron och oviljan inför vad som sker kommer tanken: Hur är det möjligt? Hur kan den ryska regimen begå dessa brott och dessa dumheter, som på det stora flertalet verkar avskräckande och därmed motverkar den kommunistiska propagandan?

Med någon säkerhet kan dessa frågor inte besvaras. Men några synpunkter som efter all sannolikhet är av betydelse bör framhåvas därför att de kännetecknar kommunismens verksamhet över huvud.

Först och främst: de känslor av medlidande och respekt för människovärdet som ingår i den demokratiska humanismens åskådning har inom den ryska despotins förvaltning upphört att äga något inflytande på handlandet. Den regim som genom avrättning eller insättande i slavarbete likviderar miljoner opponenter och tveksamma inom det egna landet måste bli totalt främmande för tanken att några enskilda personer bör lämnas i fred därför att de är bosatta i ett annat land. Den blir främmande

även för tanken att människojakten verkligen upprör medborgarna i det land där den bedrivs. Kritiken betraktas som kapitalistisk propaganda, applåder från det lilla fåtalet kommunister anses ge uttryck åt folkets innersta mening. Den uppövade hårdheten och den revolutionära mystiken i förening gör en realistisk bedömning av det egna handlandets verkningar omöjlig.

Härtill kommer behovet av att skapa avskräckande exempel. Den stora massan av ryssar får aldrig komma utanför det egna landet; de behöver tillstånd för att få förflytta sig från ort till ort. Det mindretal som måste skickas utomlands, vare sig som förhandlare eller som förtryckare, längtar ofta att fly ur det fängelse som i den politiska polisens skepnad följer dem — det visar erfarenheterna både bland diplomater och bland soldater. Varje sådan "avhoppning" medför faror för regimen, dels genom att de ryska metoderna blir avslöjade i utlandet, dels genom den trots mörkläggningen oundvikliga prestigeförlusten i det egna landet. Därför gäller det att få rymmare fast och att inför det ryska folket kunna förevisa personer som "frivilligt" återvänt till hemlandet. Inför jakten på rymmare erinras man om jakten på förrymda slavar i USA för hundra år sedan. Varje rymning ansågs med hänsyn till sina verkningar på slavarerna vara så farlig att i och för sig orimliga ansträngningar gjordes för att återföra flyktingen till slaveri.

Slutligen: liksom alla despotier arbetar den ryska regimen tungt och byråkratiskt. Underordnade tjänstemän får intet utrymme för eget bedömande de måste strikt följa givna order. Om de begär ändring i dessa order riskerar de att bli misstänkta för bristande nit och trohet. Det är otänkbart att inte de ryska ambassadörerna i utlandet skulle inse de ur rysk synpunkt betänkliga konsekvenserna av sitt uppträdande. Men de är bundna vid givna direktiv — och direktiven skrivs efter allt att döma av en grupp tjänstemän i Moskva som vägleds av de utländska betjäntpartiernas inställsamma och lögnaktiga rapporter.

I liten skala ger därför den ryska människojakten i främmande länder en inblick i den ryska despotin. Den klarlägger de metoder och mål som det svenska kommunistpartiet entusiastiskt och utan varje reservation rekommenderar till införande i Sverige.